

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Lucyna Gurbin
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Janta-Lipińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2021 roku

sprawy z powództwa D. L. (1)

przeciwko Ł. C.

o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko Ł. C.

o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową

O R Z E K Ł:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda D. L. (1) kwotę 1.241,82 zł (tysiąc dwieście czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem diet wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.06.2019 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądzić od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 445,50 zł (czterysta czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem opłaty od pozwu i wynagrodzenia za pisemne opinie biegłego.
3. Nie obciążać powoda pozostałymi kosztami procesu.
4. Oddalić powództwo powoda D. L. (1) w pozostałym zakresie.
5. Zasądzić od pozwanego na rzecz powoda D. S. kwotę 23.782,10 zł (dwadzieścia trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt dwa złote dziesięć groszy) tytułem diet wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2019 roku do dnia zapłaty.
6. Zasądzić od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 1.535,00 zł (tysiąc pięćset trzydzieści pięć złotych) tytułem opłaty od pozwu i wynagrodzenia za pisemne opinie biegłego.
7. Nie obciążać powoda pozostałymi kosztami procesu.

8. Oddalić powództwo powoda D. S. w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IVP 388/19

UZASADNIENIE

Powodowie D. L. (1), D. S. wnieśli pozwy przeciwko Ł. C. o zapłatę.

Powód D. L. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 45.000,00 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia z tytułu zwrotu podróży służbowych krajowych i zagranicznych (diety i zwrot kosztów) wynikającego z art. 77⁵ k.p. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12.06.2019r., zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

Powód D. L. (1) w uzasadnieniu podał, że w dniu 26.01.2018r. zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 26.01.2018r. z pracodawcą - pozwanym Ł. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), (...)-(...) G. ul. (...) (obecnie ul. (...)). W warunkach zatrudnienia strony ustaliły, że powód będzie wykonywał pracę jako kierowca w wymiarze czasu pracy na pełen etat, z wynagrodzeniem zasadniczym (3980,00zł - 2018r., 4084,00 zł. - 2019r.) Przy podpisywaniu umowy strony uzgodniły, że wchodząca w skład wynagrodzenia kwota 2000,00 zł nie będzie ewidencjonowała.

Strony ustaliły także, że pracodawca - pozwany będzie płacił powodowi także wynagrodzenie z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych, należnych na podstawie art. 77⁵ k.p. a wyliczonych co miesiąc przez firmę (...), (...)-(...) G., ul. (...) (NIP (...)). Należne wynagrodzenie z w/w tytułu oscyloowało w kwocie 3500,00zł miesięcznie.

Pozwany przez cały okres zatrudnienia powoda nie płacił powodowi za miesięczne delegacje wyliczone przez firmę (...), M. S.. (...)-(...) G. ul. (...). Z ostrożnych wyliczeń powoda wynikało, że niezapłacona kwota miesięcznego wynagrodzenia z tytułu delegacji w okresie zatrudnienia wynosiła ok. 45000,00 zł.

Powód przez okres zatrudnienia u pozwanego był w posiadaniu karty bankomatowej pozwanego, z której pobierał wynagrodzenie, na którą uprzednio pozwany przelewał wyliczone kwoty. Powodowi karta pozwanego służyła także do płacenia za paliwo i inne koszty związane z wyjazdami służbowymi po krajach Unii Europejskiej.

Powód D. L. (1) został zatrudniony od dnia 26.01.2018r. jako kierowca (...) o nr rej.(...), a potem jako kierowca (...) o nr rej. (...), którym woził towary po krajach Unii Europejskiej. Czas pracy był nienormowany uzależniony od wykonywanych zadań tj. załadunku towaru, jego przewozu do miejsca przeznaczenia, rozładunku i kolejnych zadań transportowych zgodnie z wytycznymi pozwanego, z którym powód kontaktował się telefonicznie na tel. pozwanego 667-897- 103. W trakcie zatrudnienia powód przebywał służbowo w Niemczech, Francji, Portugalii, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Danii, na W., Szwajcarii, we W. i Luksemburgu i innych krajach UE.

Powód rejestrował swój czas pracy tj. czas jazdy, prędkość, postoje, załadunek i rozładunek, odpoczynek, dyżury na tzw. tachografie, który dokumentował czas pracy kierowcy. Powód co miesiąc przysyłał pozwanemu z tachografu w formie elektronicznej pliki rejestrujące jego czas pracy.

Powód także rejestrował swój czas pracy na dokumentach tj. międzynarodowych listach przewozowych tzw. CMR, który jest podstawowym dokumentem na podstawie którego odbywa się przewóz ładunku. Dokument CMR jest wystawiany w 3 egzemplarzach o takiej samej mocy prawnej. Pierwszy egzemplarz otrzymuje nadawca przesyłki, drugi egzemplarz wysyłany jest z przesyłką, trzeci egzemplarz zatrzymuje przewoźnik. Dane w CMR dotyczą: nadawcy, przewoźnika, odbiorcy, towaru, terminu i miejsca nadania, miejsca dostawy, kosztów przewozu, instrukcje celne, wykaz dokumentów wręczonych kierowcy. CMR jest wypełniany w języku kraju nadania.

Każdy kierowca wypisuje w CMR datę i godzinę załadunku towaru, miejsca załadunku, a także miejsca i daty rozładunku towaru a firma wydająca towar i przyjmująca towar stawia na CMR pieczętki, które to dokumenty są sporządzane w 3 kopiach i które winien przechowywać pracodawca- pozwany.

Powód wielokrotnie w trakcie zatrudnienia u pozwanego podnosił kwestię zapłaty za delegacje z tytułu podróży służbowych należnych na podstawie art. 77⁵ k.p. a wyliczonych co miesiąc przez firmę (...), (...)-(...) G., ul. (...). Pozwany odmawiał zapłaty za delegację z tytułu podróży służbowych i nigdy nie płacił powodowi wynagrodzenia z tego tytułu.

Wobec powyższego powód w dniu 11.06.2019r. rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹. Pracodawca- pozwany wydał dla powoda świadectwo pracy w dniu 11.06.2019.

Termin ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 12.06.2019r. określony został od dnia następnego po rozwiązaniu umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia.

Powód podjął próbę ugodowego rozwiązania sporu poprzez zawarcie stosownej ugody. W tym celu wysłał do pozwanego pismo z dnia 23.07.2019r., w którym wezwał pozwanego do zapłaty należnego wynagrodzenia z możliwością pertraktacji i zawarcia ugody. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na w/w pismo do dnia wysłania pozwu do Sądu Rejonowego w Grudziądzu, IV Wydział Pracy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew w odniesieniu do powoda D. L. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, rozpoznanie sprawy na rozprawie, w tym również pod nieobecność pozwanego.

W uzasadnieniu podał, że powód złożył przeciwko pozwanemu pozew do Sądu Rejonowego w Grudziądzu, IV Wydział Pracy, celem dochodzenia zapłaty kwoty 45.000 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia z tytułu zwrotu podróży służbowych, krajowych i zagranicznych (diety i zwrot kosztów) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12.06.2019r. do dnia zapłaty.

Żądania pozwu zdaniem pozwanego były niezasadne, a powództwo winno być oddalone w całości.

Pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał.

Strona pozwana kwestionowała roszczenie pozwu w całości zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę jako kierowca. Strony ustaliły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie w minimalnej wysokości obowiązującej w danym roku oraz w postaci dodatków do wynagrodzenia. Nie jest prawdą, iż w skład wynagrodzenia powoda miała wchodzić dodatkowa poza minimalnym wynagrodzeniem kwota 2000 zł, która miała nie być ewidencjonowana. Na dodatkową kwotę miały się składać diety i ryczałty oraz zwrot kosztów podróży i ale nie była to stała kwota wynagrodzenia w wysokości 2000 zł. Powód umówił się zatem z pozwanym, że wynagrodzenie za pracę stanowić będzie minimalna kwota wynagrodzenia plus ewentualne diety, ryczałt i zwrot kosztów podróży, rozliczane indywidualnie w zależności od zakresu pracy w danym miesiącu i zostanie powodowi wypłacone do ręki, a dokładniej powód sam będzie je pobierał z posiadanej stale przy sobie karty bankomatowej przypisanej do rachunku bankowego którego posiadaczem był pracodawca. Karta ta miała służyć powodowi także do regulowania kosztów związanych z wykonywaniem zleceń dla pozwanego (pokrycie kosztów paliwa do samochodu, opłaty administracyjne, winiety itp.). Pozwany w każdym miesiącu wysyłał do powoda na jego służbowy telefon wiadomość sms z informacją w jakiej wysokości może wybrać wynagrodzenie z rachunku bankowego. Tym samym informował go o tym w jakiej wysokości należne jest mu wynagrodzenie oraz dodatkowe diety i ryczałty z tytułu podróży. Powód przez cały okres zatrudnienia nigdy nie składał do pozwanego żadnych zastrzeżeń co do rozliczenia wynagrodzenia czy diet lub ryczałtów należnych mu za dany okres rozliczeniowy. Nigdy nie informował pozwanego, aby jego wynagrodzenie za dany miesiąc było za niskie i aby pozwany zalegał mu z jakąś jego częścią. Dla pozwanego pozbawionym logiki oraz sprzeczne z doświadczeniem życiowym są zarzuty powoda, gdyż w życiu

codziennym osoba której pracodawca nie płaci wynagrodzenia po miesiącu lub kilku następnych przestaje świadczyć pracę i rozwiązuje stosunek pracy. Natomiast w ocenie pozwanego powód chce, aby Sąd uwierzył, iż miał przystawać na uchybienia w przedmiocie zapłaty wynagrodzenia przez prawie 18 miesięcy i to w znacznej (według powoda oczywiście) jego wysokości. Działania powoda są niczym nie popartą próbą wyciągnięcia bardzo wysokiej kwoty od pozwanego, która to kwota została już raz powodowi zapłacona.

Pozwany zaprzeczył jakoby miał dopuścić się wobec powoda jako pracodawca naruszenia podstawowych obowiązków wynikających z kodeksu pracy tj. niewypłacanie wynagrodzenia za pracę w terminie. Pozwany wskazywał, że pracownik w każdym miesiącu miał możliwość wypłacenia sobie wynagrodzenia z posiadanej karty do rachunku bankowego do 10 dnia każdego następującego miesiąca. Powód nigdy nie zgłaszał pozwanemu zastrzeżeń do sposobu ani terminowości wypłaty wynagrodzenia, na który oczywiście sam przystał.

Pozwany zaznaczał, iż powyższy układ pomiędzy powodem oraz pozwanym wynikał także z tego, iż w stosunku do powoda w okresie zatrudnienia u pozwanego toczyła się egzekucja komornicza i powód proponując pozwanemu taki układ, miał na tym dodatkowo skorzystać poprzez wykazywanie do Komornika niższej kwoty wynagrodzenia, co wpływało na wysokość możliwych do potrącenia z jego wynagrodzenia kwot w danym miesiącu.

W ocenie pozwanego żądania powoda zostały mu w całości zapłacone, a działanie powoda należy uznać za próbę wyciągnięcia od pozwanego pieniędzy, które już raz zostały przez niego zapłacone. Pozwany zauważał, iż powód nie przedstawił dla wykazania swoich twierdzeń żadnego konkretnego dowodu, poza powołaniem jako świadka G. S., który wystąpił w stosunku do pozwanego z tożsamym pozwem.

W przypadku nie uwzględnienia powyższej argumentacji, pozwany zgłosił zarzut potrącenia wierzytelności powoda z tytułu zwrotu podróży służbowych, krajowych, zagranicznych (diet i kosztów) za okres od stycznia 2018r. do 11 czerwca 2019r. w wysokości 45.000 zł z wierzytelnościami pozwanego wobec powoda z tytułu pobranych przez niego i nie rozliczonych kwot z karty bankomatowej pozwanego za okres od stycznia 2018r. do czerwca 2019r. Jak to zostało wskazane powyżej, powód przez okres zatrudnienia u pozwanego pobierał pieniądze z posiadanej przez siebie na stałe karty bankomatowej, które były przeznaczone także na jego wynagrodzenie oraz koszty podróży służbowych, krajowych, zagranicznych (diet i kosztów). W przypadku uznania pozwany wskazywał iż pozwany nie zapłacił na rzecz powoda żądanej chociażby w części kwoty, pozwany wskazuje, iż w takim przypadku wybrane z karty bankomatowej przez powoda kwoty były pobrane nienależnie i powinny zostać mu zwrócone. Tym samym zarzut potrącenia powinien zostać uznany za zasadny, a powództwo oddalone.

Powód D. S. w pozwie wniósł o zasądzenie kwoty 49.084,00 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia wynikającego z podróży służbowych na podstawie art. 77⁵ kp z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2019r, zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód D. S. podał, że w dniu 20.05.2017r. zawarł umowę o pracę na czas próbny do dnia 10.06.2017r. z pracodawcą - pozwanym Ł. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), (...)-(...) G. ul. (...). (Obecnie ul. (...)). Po okresie próbnym powód zawarł umowę na czas określony do dnia 10.06.2018r., a następnie od dnia 11.06.2018r. umowę na czas nieokreślony. W warunkach zatrudnienia strony ustaliły, że powód będzie wykonywał pracę jako kierowca w wymiarze czasu pracy na pełen etat, z wynagrodzeniem zasadniczym (3909,48zł. - 2017r., 3980,00zł. - 2018r., 4084,00 zł. - 2019r.) Przy podpisywaniu umowy strony uzgodniły, że wchodząca w skład wynagrodzenia kwota 2000,00 zł nie będzie ewidencjonowana.

Strony ustaliły także, że pracodawca - pozwany będzie płacił powodowi także wynagrodzenie z tytułu zwrotu kosztów podróży służbowych, należnych na podstawie art. 77⁵ k.p. a wyliczonych co miesiąc przez firmę (...), (...)-(...) G., ul. (...) (NIP (...)). Należne wynagrodzenie z w/w tytułu oscyloowało wokół kwoty 3500,00zł. miesięcznie.

Pozwany przez cały okres zatrudnienia powoda nie płacił powodowi za miesięczne delegacje wyliczone przez firmę (...), M. S. (...)-(...) G. ul. (...). Z ostrożnych wyliczeń powoda wynika, że niezapłacona kwota miesięcznego wynagrodzenia z tytułu delegacji w okresie zatrudnienia wynosiła ok. (...),00 ,zł.

Ponadto pozwany nie zapłacił powodowi kwoty 4084,00zł. za przepracowany miesiąc czerwiec 2019r.

Powód zastrzegł prawo do rozszerzenia powództwa i zasądzenia od pozwanego należnej opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa powyżej 50 tyś. zł.

Powód przez okres zatrudnienia u pozwanego był w posiadaniu karty bankomatowej pozwanego, z której pobierał wynagrodzenie, na którą uprzednio pozwany przelewał wyliczone kwoty. Powodowa karta pozwanego służyła także do płacenia za paliwo i inne koszty związane z wyjazdami służbowymi po krajach Unii Europejskiej, które ponosił pracodawca - pozwany.

Powód D. S. został zatrudniony od dnia 20.05.2017r. jako kierowca (...) o nr rej. (...) z naczepą (...), którym woził towary po krajach Unii Europejskiej. Czas pracy był nie normowany i uzależniony od wykonywanych zadań tj. załadunku towaru, jego przewozu do miejsca przeznaczenia, rozładunku i kolejnych zadań transportowych zgodnie z wytycznymi pozwanego, z którym powód kontaktował się telefonicznie na tel. pozwanego 667-897-103. W trakcie zatrudnienia powód przebywał służbowo w Niemczech, Francji, Portugalii, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Danii, na W., Szwajcarii, we W. i Luksemburgu i innych krajach UE.

Powód rejestrował swój czas pracy tj. czas jazdy, prędkość, postoje, załadunek i rozładunek, odpoczynek, dyżury na tzw. tachografie, który dokumentował czas pracy kierowcy. Powód co miesiąc przysyłał pozwanemu z tachografu w formie elektronicznej pliki rejestrujące jego czas pracy.

Powód także rejestrował swój czas pracy na dokumentach tj. międzynarodowych listach przewozowych tzw. CMR, który jest podstawowym dokumentem na podstawie którego odbywa się przewóz ładunku. Dokument CMR jest wystawiany w 3 egzemplarzach o takiej samej mocy prawnej. Pierwszy egzemplarz otrzymuje nadawca przesyłki, drugi egzemplarz wysyłany jest z przesyłką, trzeci egzemplarz zatrzymuje przewoźnik. Dane w CMR dotyczą: nadawcy, przewoźnika, odbiorcy, towaru, terminu i miejsca nadania, miejsca dostawy, kosztów przewozu, instrukcje celne, wykaz dokumentów wręczonych kierowcy. CMR jest wypełniany w języku kraju nadania.

Każdy kierowca wypisuje w CMR datę i godzinę załadunku towaru, miejsca załadunku, a także miejsca i daty rozładunku towaru a firma wydająca towar i przyjmująca towar stawia na CMR pieczętki, które to dokumenty są sporządzane w 3 kopiach i które waniem przechowywać pracodawca- pozwany.

Powód w trakcie zatrudnienia u pozwanego wielokrotnie podnosił kwestię zapłaty za delegacje z tytułu podróży służbowych należnych na podstawie art. 77⁵ k.p. a wyliczonych co miesiąc przez firmę (...), (...)-(...) G., ul. (...). Pozwany odmawiał zapłaty za delegację z tytułu podróży służbowych i nigdy nie płacił powodowi wynagrodzenia z tego tytułu.

Wobec powyższego powód w dniu 28.06.2019r. rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1^l. Pracodawca-pozwany nie wydał dla powoda świadectwa pracy w dniach 28,29.06.2019r. Powód pisemnie zwrócił się do pracodawcy o wydanie świadectwa pracy

Termin ustawowych odsetek za opóźnienie wskazany w przedmiotowym pozwie od dnia 29.06.2019r. określony został od dnia następnego po rozwiązaniu umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia.

Powód podjął próbę ugodowego rozwiązania sporu poprzez zawarcie stosownej ugody. W tym celu wysłał do pozwanego pismo z dnia 23.07.2019r., w którym wezwał pozwanego do zapłaty należnego wynagrodzenia z możliwością pertraktacji i zawarcia ugody. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na w/w pismo do dnia wysłania pozwu do Sądu Rejonowego w Grudziądzu, IV Wydział Pracy.

Wobec powyższego roszczenia finansowe dla powoda były zasadne.

Pozwany w odpowiedzi na pozew w odniesieniu do powoda D. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że powód złożył przeciwko pozwanemu pozew do Sądu Rejonowego w Grudziądzu, IV Wydział Pracy, celem dochodzenia zapłaty kwoty 49.084 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia z tytułu zwrotu podróży służbowych, krajowych i zagranicznych (diety i zwrot kosztów) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 29.06.2019r. do dnia zapłaty.

Żądania pozwu dla pozwanego były niezasadne, a powództwo winno być oddalone w całości.

Pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał.

Strona pozwana kwestionowała roszczenie pozwu w całości zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Powód był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę jako kierowca. Strony ustaliły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie w minimalnej wysokości obowiązującej w danym roku oraz w postaci dodatków do wynagrodzenia. Nie jest prawdą, iż w skład wynagrodzenia powoda miała wchodzić dodatkowa poza minimalnym wynagrodzeniem kwota 2000 zł, która miała nie być ewidencjonowana. Na dodatkową kwotę miały się składać diety i ryczałty oraz zwrot kosztów podróży i ale nie była to stała kwota wynagrodzenia w wysokości 2000 zł. Powód umówił się zatem z pozwanym, że wynagrodzenie za pracę stanowić będzie minimalna kwota wynagrodzenia plus ewentualne diety, ryczałt i zwrot kosztów podróży, rozliczane indywidualnie w zależności od zakresu pracy w danym miesiącu i zostanie powodowi wypłacone do ręki, a dokładniej powód sam będzie je pobierał z posiadanej stale przy sobie karty bankomatowej przypisanej do rachunku bankowego którego posiadaczem był pracodawca. Karta ta miała służyć powodowi także do regulowania kosztów związanych z wykonywaniem zleceń dla pozwanego (pokrycie kosztów paliwa do samochodu, opłaty administracyjne, winiety itp.). Pozwany w każdym miesiącu wysyłał do powoda na jego służbowy telefon wiadomość sms z informacją w jakiej wysokości może wybrać wynagrodzenie z rachunku bankowego. Tym samym informował go o tym w jakiej wysokości należne jest mu wynagrodzenie oraz dodatkowe diety i ryczałty z tytułu podróży. Powód przez cały okres zatrudnienia nigdy nie składał do pozwanego żadnych zastrzeżeń co do rozliczenia wynagrodzenia czy diet lub ryczałtów należnych mu za dany okres rozliczeniowy. Nigdy nie informował pozwanego, aby jego wynagrodzenie za dany miesiąc było za niskie i aby pozwany zalegał mu z jakąś jego częścią. Pozwany zauważył, iż pozbawionym logiki oraz sprzeczne z doświadczeniem życiowym były zarzuty powoda, gdyż w życiu codziennym osoba której pracodawca nie płaci wynagrodzenia po miesiącu lub kilku następnych przestaje świadczyć pracę i rozwiązuje stosunek pracy. Według pozwanego powódce chce, aby Sąd uwierzył, iż miał przystawać na uchybienia w przedmiocie zapłaty wynagrodzenia przez prawie 24 miesiące i to w znacznej (według powoda oczywiście) jego wysokości. Działania powoda są niczym nie popartą próbą wyciągnięcia bardzo wysokiej kwoty od pozwanego, która to kwota została już raz powodowi zapłacona.

Pozwany zaprzeczył jakoby miał dopuścić się wobec powoda jako pracodawca naruszenia podstawowych obowiązków wynikających z kodeksu pracy tj. niewypłacanie wynagrodzenia za pracę w terminie. Należy wskazać, że pracownik w każdym miesiącu miał możliwość wypłacenia sobie wynagrodzenia z posiadanej karty do rachunku bankowego do 10 dnia każdego następującego miesiąca. Powód nigdy nie zgłaszał pozwanemu zastrzeżeń do sposobu ani terminowości wypłaty wynagrodzenia, na który oczywiście sam przystał.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż powyższy układ pomiędzy powodem oraz pozwanym wynikał także z tego, iż w stosunku do powoda w okresie zatrudnienia u pozwanego toczyła się egzekucja komornicza i powód proponując pozwanemu taki układ, miał na tym dodatkowo skorzystać poprzez wykazywanie do Komornika niższej kwoty wynagrodzenia, co wpływało na wysokość możliwych do potrącenia z jego wynagrodzenia kwot w danym miesiącu.

W ocenie pozwanego żądania powoda zostały mu w całości zapłacone, a działanie powoda należy uznać za próbę wyciągnięcia od pozwanego pieniędzy, które już raz zostały przez niego zapłacone. Dodatkowo należy zauważyć, iż

powód nie przedstawia dla wykazania swoich twierdzeń żadnego konkretnego dowodu, poza powołaniem jako świadka D. L. (1), który wystąpił w stosunku do pozwanego z tożsamym pozwem.

W przypadku nie uwzględnienia powyższej argumentacji, pozwany zgłosił zarzut potrącenia wierzytelności powoda z tytułu zwrotu podróży służbowych, krajowych, zagranicznych (diety i kosztów) za okres od czerwca 2017r. do 28 czerwca 2019r. w wysokości 49.084 zł z wierzytelnościami pozwanego wobec powoda z tytułu pobranych przez niego i nie rozliczonych kwot z karty bankomatowej pozwanego za okres od stycznia 2018r. do czerwca 2019r. Jak to pozwany wskazywał powyżej, powód przez okres zatrudnienia u pozwanego pobierał pieniądze z posiadanej przez siebie na stałe karty bankomatowej, które były przeznaczone także na jego wynagrodzenie oraz koszty podróży służbowych, krajowych, zagranicznych (diety i kosztów). W przypadku uznania, iż pozwany nie zapłacił na rzecz powoda żądanej chociażby w części kwoty, pozwany wskazywał, iż w takim przypadku wybrane z karty bankomatowej przez powoda kwoty były pobrane nienależnie i powinny zostać mu zwrócone. Tym samym zarzut potrącenia powinien zostać uznany za zasadny, a powództwo oddalone.

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2020r Sąd połączył sprawę powoda D. S. sygn. IVP 389/19 ze sprawą powoda D. L. (1) w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. L. (1) pierwszą umowę o pracę na okres próbny z pozwanym zawarł 25.10.2016r. na okres próbny do 26.11.2016r. na stanowisku kierowcy, z ustaleniem zasad wynagradzania wynagrodzenia zasadniczego wraz z dodatkami.

dowód: umowa o pracę na okres próbny k. 48

Powód kontynuował stosunek pracy do 20.05.2017r. (świadczenie pracy k. 50v).

Następnie powód pracował u pozwanego w okresie od 24.07.2017r. do 12.08.2017r. na stanowisku kierowcy (dowód: świadectwo pracy z 14.08.2017r. k. 47v). Powód wykonywał także zlecenie na rzecz pozwanego w oparciu o umowę zlecenie (...) z dnia 13.08.2017r. Na podstawie powyższej umowy zlecenia powód zobowiązał się do wykonywania zadań w zakresie transportu Polska - Dania - Polska do dnia 18.08.2017r.

Ponownie powód D. L. (1) był zatrudniony u pozwanego Ł. C. od dnia 26.01.2018 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego z minimalnym wynagrodzeniem obowiązującym w danym roku i dodatkami 100 zł na poczet dyżuru, 100 zł jako dodatek ryczałtowy za pracę w godzinach nocnych i 250 zł jako dodatek ryczałtowy z tytułu rozliczenia nadgodzin i pracy w dni świąteczne.

dowód: umowa o pracę k. 6

Powód D. S. był zatrudniony u pozwanego Ł. C. od dnia 20.05.2017 r. do 10.06.2017 r. (umowa na okres próbny) i od 11.06.2017 r. do 10.06.2018 r. (umowa na czas określony) i od dnia 11.06.2018 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego z minimalnym wynagrodzeniem obowiązującym w danym roku i dodatkami 100 zł na poczet dyżuru, 100 zł jako dodatek ryczałtowy za pracę w godzinach nocnych i 250 zł jako dodatek ryczałtowy z tytułu rozliczenia nadgodzin i pracy w dni świąteczne (dowód: umowy o pracę k. 6-8, akta sprawy IVP 389/19).

Pozwany jest osobą fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą - transport drogowy towarów(dowód: (...) k. 8). Powodowie wykonywali u pozwanego pracę jako kierowcy w transporcie międzynarodowym. Pozwany dokonywał rozliczenia tras podróży służbowych powodów w ten sposób, iż powodowie używali tachografu, który następnie był czytywany przez firmę (...) z siedzibą w G.. Zasadniczo powodowie wypłacane mieli wynagrodzenia w ten sposób, że otrzymywali smsa od pozwanego który informował jaka była wysokość wynagrodzenia za dany miesiąc i jaką kwotę może wypłacić z karty bankomatowej pozwanego.

dowód: zeznania powodów, pozwanego, świadków J. P., Ł. M., wydruki SMS k. 43-45, 149-152.

Zasadniczo powodowie pracowali w systemie 2 tygodnie w trasie, 2 tygodnie w domu lub 3 tygodnie w trasie i 1 tydzień w domu. Powodowie paliwo tankowali zawsze na terenie Polski, względnie posiadali karty bankomatowe do obrotu bezgotówkowego za zakup paliwa, autostrady i myjnię. Na podstawie smsów od pozwanego powodowie też wypłacali swoje wynagrodzenia za dany miesiąc. Stawka tzw. dniówka była ustalona pomiędzy kwotą 160 zł a 200 zł.

dowód: zeznania świadka Ł. M. , J. P., powodów i pozwanego

U pozwanego nie obowiązywał regulamin pracy

Stosunek pracy powodów z pozwanym ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy, powodowie wskazali nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia oraz innych składowych należnych z tytułu podróży służbowych.

dowód: oświadczenia z dnia 28.06.2019 r. i 11.06.2019 r. (k. 9 i 11 akt sprawy IVP 389/19)

Pismem z dnia 23.07.2019r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty na ich rzecz i zgłosili próbę zawarcia ugody domagając się należnego wynagrodzenia za pracę z tytułu podróży krajowych i zagranicznych w okresie od 26.01.2018r. do 11.06.2019r. co do powoda D. L. (1) i w okresie od 20.05.2017r. do 28.06.2019r. na rzecz powoda D. S.. Pozwany nie odniósł się do wezwania zapłaty należności z tytułu wynagrodzenia. Pozwany przedłożył ewidencję czasu pracy wraz z listami płac. Przedłożył również dokument „informacja o warunkach zatrudnienia” podpisany przez powodów.

dowód: Informacja o warunkach zatrudnienia (k. 398-401)

Łączna wysokość wynagrodzenia brutto wynikająca z umowy o pracę wynosiła dla powoda D. L. (1) za okres od 26.01.2018r. do 11.06.2019r - 37.643,33 zł brutto, dla powoda D. S. za okres od 20.05.2017r. do 28.06.2019r. - 63.435,14 zł brutto.

Powodowie dokonywali wypłat z rachunków bankowych środków pieniężnych w łącznej wysokości 190.600,00 zł.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie umów o pracę, umowy zlecenia zawartych z powodem D. L. (1) k. 6, 46-48, 50, umów o pracę zawartych w D. S. k. 6-8, akta sprawy IVP 389/19, oświadczenia D. L. (1) o rozwiązaniu umowy o pracę k. 9 oraz oświadczenia powoda D. S. k. 11 akt sprawy IVP 389/19, zaświadczenia o prowadzonej działalności pozwanego k. 8, świadectwa pracy powoda D. L. (2) k.10, wezwania przedsądowego z dnia 23.11.2019r. k. 11 oraz k. 12 akt sprawy IVP 389/19, ewidencji czasu pracy powodów wraz z listami płac k. 82-148, 222-333, zestawienia operacji na kartach bankowych k. 51-75, 153-211, informacji o zajęciach komorniczych k. 76-81, 212 - 221, informacji o warunkach zatrudnienia k. 398- 401. Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom albowiem ich wiarygodność nie została przez żadną ze stron zakwestionowana. Ponadto ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań świadków M. U., Ł. M. (2), J. P. (2), oraz zeznań powodów i pozwanego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków albowiem były spójne i zeznaniom stron, przy czym odmówił wiarygodności zeznaniom powodów w zakresie twierdzeń, że nie otrzymywali oni diet, a wypłacane powodom dniówki nie dotyczyły diet.

W pierwszej kolejności Sąd odniesie się do zarzutu potrącenia podniesionego w odpowiedzi na pozew pozwanego.

Zgodnie z art. 203¹ § 2 k.p.c. (który ma zastosowanie w niniejszym procesie) pozwany może podnieść zarzut potrącenia nie później niż przy wdaniu się w spór co do istoty sprawy albo w terminie dwóch tygodni od dnia, gdy jego wiarygodność stała się wymagalna. Paragraf 3 przepisu stanowi natomiast, iż zarzut potrącenia może

zostać podniesiony tylko w piśmie procesowym. Do pisma tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pozwu, z wyjątkiem przepisów dotyczących opłat.

Niespełnienie przesłanek formalnych zarzutu potrącenia powoduje pominięcie twierdzenia o potrąceniu i nierozpoznanie zarzutu. Za pomocą procesowego zarzutu potrącenia pozwany może powołać się na potrącenie (oświadczenie woli), jakie nastąpiło w przeszłości. Zarzut potrącenia może też być połączony z oświadczeniem woli o potrąceniu, jeżeli oświadczenie to nie zostało uprzednio złożone (zob. A. Torbus (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian, t. 1, red. T. Zembrzuski, Warszawa 2020, art. 203¹ k.p.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy mieć na uwadze, iż w ocenie Sądu pozwany nie sprostął wymogom zawartym w art. 203¹ § 2 i 3 k.p.c. Na wstępie należy jednoznacznie podkreślić, że pozwany nie załączył oświadczenia woli o potrąceniu.

Odpowiednie stosowanie przepisów dotyczących pozwu (art. 203¹ § 3 in fine k.p.c.) oznacza, że pozwany powinien był wyraźnie wyartykułować żądanie uwzględnienia faktu potrącenia, dokładnie określić potrąconą wierzytelność i oznaczyć datę jej wymagalności, przytoczyć okoliczności faktyczne uzasadniające jej istnienie i skuteczne potrącenie, wskazać, czy strony podjęły co do wierzytelności wzajemnej próbę mediacji lub innego pozasądowego rozwiązania sporu i (fakultatywnie) wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń (podobne wymagania określił SN jeszcze przed wprowadzeniem art. 203¹ w wyrokach: z 18 kwietnia 2000 r., III CKN 720/98, LEX nr 51368; z 6 października 2006 r., V CSK 198/06, LEX nr 327893; z 4 października 2006 r., II CSK 202/06, LEX nr 196513; por. także uchwała SN (7) z 19 października 2007 r., III CZP 58/07, OSNC 2008/5, poz. 44). Powyższych elementów w niniejszej sprawie zabrakło.

Reasumując pozwany nie przedstawił oświadczenia o potrąceniu, a ponadto nawet gdyby przyjąć, że powyższym oświadczeniem jest podniesiony w odpowiedzi na pozew zarzut potrącenia to nie został on należycie zgodny z przepisami dotyczącymi pozwu określony. Dlatego zarzut jest niedopuszczalny w niniejszym procesie. Na marginesie Sąd zauważał, że nie uwzględnienie zarzutu potrącenia nie pozbawia pozwanego możliwości realizowania swoich roszczeń w innym postępowaniu przeciwko powodowi.

Powodowie w istocie domagali się zapłaty diet i zwrotu kosztów z powołaniem się na art. 77⁵ k.p.

Art. 77⁵ § 1. k.p. stanowi, że pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

§ 2. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

§ 3. Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

§ 4. Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

§ 5. W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Zgodnie z § 7. 1. Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z dnia 5 lutego 2013r. poz. 167). Dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży.

2. Należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży krajowej (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania służbowego w następujący sposób:

1) jeżeli podróż trwa nie dłużej niż dobę i wynosi:

- a) mniej niż 8 godzin - dieta nie przysługuje,
- b) od 8 do 12 godzin - przysługuje 50 % diety,
- c) ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości;

2) jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:

- a) do 8 godzin - przysługuje 50 % diety,
- b) ponad 8 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

3. Dieta nie przysługuje:

- 1) za czas delegowania do miejscowości pobytu stałego lub czasowego pracownika oraz w przypadkach, o których mowa w § 10;
- 2) jeżeli pracownikowi zapewniono bezpłatne całodzienne wyżywienie.

4. Kwotę diety, o której mowa w ust. 1, zmniejsza się o koszt zapewnionego bezpłatnego wyżywienia, przyjmując, że każdy posiłek stanowi odpowiednio:

- 1) śniadanie - 25 % diety;
- 2) obiad - 50 % diety;
- 3) kolacja - 25 % diety.

5. W przypadku korzystania przez pracownika z usługi hotelarskiej, w ramach której zapewniono wyżywienie, przepisy ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 13

- 1. Dieta w czasie podróży zagranicznej jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki.
- 2. Dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej. W przypadku podróży zagranicznej odbywanej do dwóch lub więcej państw pracodawca może ustalić więcej niż jedno państwo docelowe.
- 3. Należność z tytułu diet oblicza się w następujący sposób:

1) za każdą dobę podróży zagranicznej przysługuje dieta w pełnej wysokości;

2) za niepełną dobę podróży zagranicznej:

a) do 8 godzin - przysługuje 1/3 diety,

b) ponad 8 do 12 godzin - przysługuje 50% diety,

c) ponad 12 godzin - przysługuje dieta w pełnej wysokości.

4. Wysokość diety za dobę podróży zagranicznej w poszczególnych państwach jest określona w załączniku do rozporządzenia.

Bezsporne było, że powodowie regulowali swoje wynagrodzenie w ten sposób, że pozwany wysyłał smsy o wysokości należnego wynagrodzenia za dany miesiąc, a powodowie dysponujący kartą bankomatową imienną wypłacali wynagrodzenia bezpośrednio z bankomatu. Poza sporem było wynagrodzenie przewidziane umową o pracę, oprócz tego wskazywali na to powodowie, świadkowie pozwany wypłacał tzw. dniówki, których wysokość kształtowała się od 160 zł do 200 zł netto.

Pozwany przedstawił rozliczenie delegacji z której wynikało, że szczytywanie danych następowało przez profesjonalną firmę.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego łącznie z opinią uzupełniającą z zakresu rozliczania i dokumentowania czasu pracy kierowców. Biegły w sposób szczegółowy wyliczył wysokość kwot pobranych przez powodów w okresie zatrudnienia z tytułu wynagrodzenia wynikających z umów o pracę oraz dokonał wyliczenia wysokości diet należnych powodom w związku z odbywaniem podróży zagranicznych ze szczegółowym opisem kwot pobranych przez powodów w związku z dysponowaniem kartami bankomatowymi przekazanymi przez pozwanego. W tym miejscu Sąd chce przy ocenie opinii biegłego podkreślić, że znajdujące się w aktach sprawy wydruki smsów wskazują na rozliczenie między powodami w ten sposób, że powodowie godzili się na ostateczne rozliczenie wynagrodzenia dokonane przez pozwanego. Dla Sądu istotne było, że pozwany prowadził ewidencję czasu pracy powodów i że rozliczenia czasu pracy dokonywała profesjonalna firma, natomiast powodowie na taki sposób rozliczenia godzili się i wypłacali z bankomatu w ten sposób ustalone wynagrodzenie. Sąd był konsekwentny i przyjął, że w istocie powodowie zgodzili się na wynagrodzenie ustalone w umowach o pracę i wypłatę diet wynikających z delegacji. Firma (...) posiadała pełną ewidencję czasu pracy powodów i biegły nie miał zastrzeżeń do danych wynikających z tej ewidencji. Natomiast Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń pozwanego, że powodowie mieli wypłacane diety w stawce 10 euro za dzień. Pozwany w umowach o pracę zawartymi z powodami nie odwoływał się do dokumentu o nazwie informacja o warunkach zatrudnienia. Sąd przyjął gdyby woła stron było przyjęcie rozwiązania zawartego w dokumencie pod nazwą „informacja o warunkach zatrudnienia” to taki zapis winien się znaleźć nie w tym dokumencie a w umowach o pracę. Ponieważ strony w umowach nie zawarły żadnych rozstrzygnięć to Sąd uznał za właściwe w tych okolicznościach odwołać się do art. 77⁵ § 5 k.p. Dodatkowym argumentem na przyjęcie takiego sposobu rozliczenia jest treść smsów wysyłanych do powodów, gdzie pozwany na pewno nie przyjmuje stawki 10 euro za dobę (k. 44-45, 149-152). W smsach pozwany wyraźnie wskazuje na łączną kwotę odnoszącą się do dniówki a nie do 10 euro. Podobnie zeznania wszystkich świadków, którzy potwierdzali np. świadek Ł. M. (2), że obowiązywał dniówka 170 zł za dzień.

Dlatego Sąd uznał wyliczenia biegłego, który uwzględnił kwoty wypłacane przez powodów z bankomatu jako wynagrodzenie ustalone między powodami a pozwanym i kwoty wypłacane z tego tytułu wyłącznie jako kwoty dotyczące wynagrodzenia. Strona powodowa nie dowiodła w żaden sposób, że kwoty wypłacane z bankomatu stanowiły zapłatę za inne należności jak wywodzili powodowie. (...) rozliczenia między powodami i pozwanym był prosty. Wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę i ostateczne wyliczenie dokonane przez pozwanego w smsie. Na marginesie Sąd dodaje, że opinia uzupełniająca sporządzona przez biegłego, dotycząca ustaleń między powodami a pozwanym w ten sposób, że „Informacja o warunkach zatrudnienia” miałaby stanowić o prawidłowości rozliczeń

między stronami, jest nie do przyjęcia. Biegły wyliczył, że gdyby przyjąć że „Informacja o warunkach zatrudnienia” spełnia wymagania określone w art. 77⁵ § 2 k.p. to należy uznać że środki finansowe wypłacone powodom, są wyższe aniżeli należności wynikające z tytułu wynagrodzenia i diet. Biegły wyliczył, że w stosunku do powoda D. L. (1) byłaby to kwota wyższa o 23.913,60 zł, a w stosunku do D. S. o 17.320,68 zł. W ocenie Sądu, jest to z racji zwykłych zasad logiki, nie do przyjęcia. Również należy podkreślić, że powodowie nie dowiedli przed Sądem, że wypłacane pieniądze z bankomatów w istocie służyły do zapłaty należności z tytułu eksploatacji pojazdu. Świadczą o tym także wydruki smsów gdzie np. pozwany zalicza do zwrotu kosztów np. paliwo 80 litrów - 10.01.2019r k. 151 lub 12.10.2018r k. 150.

Dlatego Sąd uznał za prawidłowe i rzetelne wyliczenia biegłego dokonane w pierwszej opinii albowiem obejmowały wszystkie kwoty wypłacone powodom z tytułu podróży służbowych łącznie z wynagrodzeniem wynikającym z tytułu umowy o pracę.

Należy też podkreślić, że powodowie zawierali kilka umów o pracę z pozwanym, zapoznali się z treścią i zaakceptowali wszystkie warunki pracy. Na marginesie należy stwierdzić, że z zeznań powodów wynika, że w istocie, chociaż temu zaprzeczają to wskazują że dniówki traktowali jako zwroty kosztów podróży. Powód D. S. w swoich zeznaniach potwierdził, iż pozwany informował go, że „u niego jest płacona dniówka”. Jednocześnie powód nie był w stanie odpowiedzieć na pytanie, co wchodziło w skład tej kwoty. P. D. L. (1) na rozprawie w dniu 16.07.2020r potwierdził, że forma rozliczeń z pozwanym była taka sama wcześniej, ale wtedy dostawał więcej niż 160 zł „i to mi się zgadzało”.

Powodowie nie zwracali się do pozwanego o zwrot kosztów podróży w pełnej wysokości na podstawie przedłożonych rachunków. Nie składali też pisemnych oświadczeń o poniesionych w podróży służbowej uzasadnionych wydatkach wyższych od wypłaconych „dniówek”.

Natomiast art. 77⁵ § 5 k.p. stosuje się jedynie w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę.

Ustalając wysokość należnych powodom świadczeń z tytułu diet oraz ryczałtów z tytułu podróży służbowych, Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości jako najbardziej miarodajnej dla ustalenia rozmiaru należnych świadczeń. Opinia ta, jak również opinia uzupełniająca biegłego służąca ustaleniu należnych diet była spójna, logiczna i wyczerpująca i nie została skutecznie zakwestionowana przez strony postępowania.

Biegły w swoich opiniach ustalił wysokość należnego miesięcznego i łącznego wynagrodzenia brutto i netto wynikającego z umów o pracę dla powodów wskazując, że łączna wysokość wy nagrodzenia brutto dla powoda D. L. (1) wyniosła 37.643,33 zł, a dla powoda D. S. 63.435,14 zł. Biegły również wyliczył wynagrodzenie netto wskazując, że dla powoda D. L. (1) wynosi ona 19.534,93 zł (po potrąceniach komorniczych) i powoda D. S. wynosi 37.663,44 zł (po potrąceniach komorniczych). Biegły wyliczył także należności z tytułu podróży służbowej w oparciu także o ewidencję czasu pracy powodów stwierdzając, że ryczałt za noclegi podróży po kraju i poza nim był naliczany prawidłowo, a wynikające z tego tytułu należności były naliczane we właściwej wysokości. Uwzględniając, że wypłacone powodom diety z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju rozliczane były częściowo w walucie krajowej a nie w walucie kraju do którego odbywała się podróż służbowej i częściowo w stawce niższej niż wynikało to z Rozporządzenia z dnia 29.01.2013r, dlatego biegły dokonał rozliczenia należności w sposób przewidziany w powołanym Rozporządzeniu i wyliczył, że powód D. L. (1) łącznie z tytułu delegacji przysługiwała mu kwota 58.906,89 zł, a D. S. kwota łącznie 101.168,66 zł. Z kolei w oparciu o historie operacji na rachunkach bankowych wyliczył biegły, że D. L. (1) pobrał łącznie 77.200,00 zł, a D. S. 115.050,00 zł. Biegły pomniejszył pobrane kwoty o ustalone należne wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę i stwierdził, że wypłacona kwota przez powoda D. L. (1) 57.665,07 zł jest niższa niż przysługująca z tytułu delegacji (58.906,89 zł) o 1.241,82 zł, z kolei w stosunku do powoda D. S. kwota wypłacona 77.386,56 zł jest niższa o 23.782,10 zł. Sąd stwierdza, że w aktach sprawy nie ma dowodów na pobranie przez powoda D. S. zaliczek na kwotę 7.200 zł. Biegły powyższą okoliczność potwierdził. Sąd uznał, że wyliczenia biegłego matematycznie są prawidłowe. Opinia jest rzetelna i profesjonalna.

Sąd zasądził na rzecz powodów zgodnie z wyliczeniami biegłego różnice w zapłacie diet w następujących wysokościach na rzecz powoda D. L. (1) 1.241,82 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od 12.06.2019r (tj. od dnia następnego po rozwiązaniu umowy o pracę) i na rzecz powoda D. S. 23.782,10 zł z odsetkami za opóźnienie od dnia 29.06.2019r (tj. od dnia następnego od dnia rozwiązania umowy o pracę).

O kosztach orzeczono w punkcie 2,3, 6 i 7 sentencji wyroku, mając na uwadze treść art. 98 § 1 k.p.c., 100 zd. 2 k.p.c. i 102 k.pc.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez Skarb Państwa było wynagrodzenie biegłego w kwocie 2.040,57 zł i 518,24 zł. Łączna kwota wynagrodzenia dla biegłego wyniosła 2.558,81 zł. Sąd dokonał rozliczenia kosztów w ten sposób, że pozwany uległ w niniejszym procesie wobec powodów w wymiarze 27% co daje przeliczenie do wysokości wynagrodzenia biegłego 691,00 zł. Biorąc pod uwagę wynik sprawy Sąd zdecydował o nie obciążaniu żadnej ze stron kosztami wynagrodzenia dla pełnomocników opierając stosowanie do art. 102 k.p.c. kierując się zasadą słuszności. Powodowie ulegli w niniejszym procesie w wymiarze 73 %. Mając jednak na uwadze wszystkie okoliczności sprawy w tym subiektywne przekonanie powodów o słuszności ich żądań, w szczególności, że powodowie wykonywali ciężką pracę i nie dopilnowali zawarcia odpowiednich zapisów w umowie o pracę odnośnie ich wynagrodzenia Sąd zdecydował o odstąpieniu od obciążania powodów kosztami zastępstwa procesowego. Pozwany został obciążony wyłącznie opłatą od pozwu i wynagrodzeniem za pisemne opinie biegłego stosowanie do art. 113 ustęp 1 w zw. z art. 100 ustęp 1, art. 96 ustęp 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2020 poz. 755). Powodowie byli zwolnieni od opłaty od pozwu z mocy ustawy.

POUCZENIE:

Niniejsze doręczenie następuje w trybie art. 15zszs⁹ ust. 2 zd. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm.) i wywołuje skutki procesowe określone w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie z art. 15zszs⁹ ust. 4 tej ustawy.